

ภาพยนตร์ชุดเกาหลี : กรณีศึกษากระแสคลื่นวัฒนธรรมเกาหลีในสังคมไทย

KOREAN DRAMA SERIES: A CASE STUDY OF KOREAN CULTURE FEVER WAVE IN THAI SOCIETY CONTEXT

นพดล อินทร์จัน / NOPPADOL INCHAN

พฤกษ์ ศุภเศรษฐศิริ¹

วิรุณ ตั้งเจริญ²

สุรพล วิรุฬห์รักษ์³

นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาศิลปวัฒนธรรมวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

GRADUATE STUDENT, PROGRAM IN ART AND CULTURE RESEARCH, FACULTY OF FINE ARTS, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง ภาพยนตร์ชุดเกาหลี : กรณีศึกษากระแสคลื่นวัฒนธรรมเกาหลีในสังคมไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจการเปิดรับสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีที่ได้ถูกนำมาเผยแพร่ในสถานีโทรทัศน์ช่องหลักของไทย โดยสอบถามจากผู้ชมในประเทศไทยจำนวน 384 คน โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 15-27 ปี มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนไม่เกิน 10,000 บาท มีอาชีพส่วนใหญ่เป็นพนักงานเอกชน มีสถานภาพโสด และส่วนใหญ่รับชมภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเรื่อง จำนวน 7-9 เรื่อง โดยมีจำนวนการรับชม 1-2 เรื่องต่อสัปดาห์ โดยส่วนใหญ่มีเกณฑ์การเลือกรับชมภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีคือชื่นชอบในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ โดยเฉพาะเรื่องที่มีเนื้อหาน่าสนใจ มีความชื่นชอบในเนื้อหาของเรื่อง มีจำนวนความถี่สูงสุด รองลงมาคือทัศนองค์ประกอบ (ฉาก สถานที่ถ่ายทำ เครื่องแต่งกาย แสง) และผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชื่นชอบประเภทภาพยนตร์รักโรแมนติก ผู้วิจัยได้สำรวจภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีที่คนไทยนิยมโดยแบ่งเป็นประเภทของภาพยนตร์ โดยผลการวิจัยได้ออกมาดังนี้ ประเภทภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์ ที่มีผู้ตอบแบบสอบถามติดตามรับชมมากที่สุดคือเรื่อง Dae Jang guem (จอมนางแห่งวังหลวง) ประเภทภาพยนตร์รักโรแมนติก ที่มีผู้ตอบแบบสอบถามติดตามรับชมมากที่สุดคือเรื่อง Coffee prince (รักขุนนางของเจ้าชายกาแฟ) ประเภทภาพยนตร์ชีวิต/Drama มีผู้ตอบแบบสอบถามติดตามรับชมมากที่สุดคือเรื่อง Autumn in my heart (รักนี้ชั่วฉับวัน) นอกจากนี้ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ ที่แตกต่างกัน มีผลต่อความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานหลักที่ตั้งไว้ ส่วนปัจจัยข้ออื่นๆ ไม่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย

คำสำคัญ : ภาพยนตร์ชุดเกาหลี คลื่นวัฒนธรรม

Abstract

The research entitled "Korean Drama series: A case study of Korean culture fever wave in Thai society context" The study aimed to survey Thai viewers' exposure to Korean series as broadcasted via main Thai broadcasting companies. The questionnaires were collected from 384 viewers residing in Thailand. Most of the informants were female, 15-27 years old, with bachelor's degree as average education, average salary less than 10,000 baht, company employee, and single. They mostly viewed 7-9 Korean series continually from the first episode to the end via Thai Television broadcasting.

Their average viewing was 1-2 series per week. The majority said that they chose to watch only if the series had interesting plots, contained their favorite arts direction (setting, costume, makeup, lighting). Most of them favored romantic comedy. The researcher then classified their favorite Korean series into groups : Dae Jang Guem, the most viewed action and adventure; Coffee Prince, the most viewed romantic comedy; and Autumn in my heart, the most viewed drama and also the most viewed series among Korean series broadcasting during that time. In addition, the satisfactions of Thai viewers to Korean drama series in Thailand are different among those who have different in sex, age, educational level, and occupation which are consistent with the hypotheses. All other factors have no contributed to the preferences.

Keywords : Korean Drama series, culture wave

1 รองศาสตราจารย์สาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประธานคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญาณพนธ์

2 ศาสตราจารย์สาขาวิชาทัศนศิลป์ อาจารย์พิเศษ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรรมการควบคุมการทำปฏิญาณพนธ์

3 ศาสตราจารย์กิตติคุณสาขาวิชานาฏศิลป์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรรมการควบคุมการทำปฏิญาณพนธ์

บทนำ

“โลกาภิวัตน์” ยุคแห่งการสื่อสารไร้พรมแดน ผลพวงจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ แสดงให้เห็นถึงการเจริญเติบโตของความสัมพันธ์ที่เกิดการเชื่อมโยงระหว่างปัจเจกบุคคล ชุมชน รัฐบาล เอกชน ประเทศหนึ่งสู่ประเทศหนึ่ง ชีวโลกหนึ่งสู่อีกชีวโลกหนึ่ง เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และทำลายข้อจำกัดต่างๆในเรื่องพรมแดน และพื้นที่ ส่งผลให้เกิดการช่วงชิงพื้นที่ทางวัฒนธรรม เกิดการไหลบ่าของวัฒนธรรมจากประเทศหนึ่งสู่อีกประเทศหนึ่ง อานันท์ กาญจนพันธุ์ กล่าวว่า “โลกยุคไร้พรมแดนก่อให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า วัฒนธรรมข้ามพรมแดน (Transnational Culture) กระแสโลกาภิวัตน์ทำให้เกิดมิติของวัฒนธรรมที่หลุดออกจากพื้นที่ หรือพรมแดนวัฒนธรรมในเชิงพื้นที่จะค่อยๆ สลายตัว” [1] เมื่อวัฒนธรรมมีการถ่ายโอนจากประเทศหนึ่งสู่อีกประเทศหนึ่ง ทำให้วัฒนธรรมที่แข็งแกร่งกว่าครอบและยึดครองวัฒนธรรมที่อ่อนแอกว่าโดยปริยายโดยอาจแฝงตัวอยู่ในวัฒนธรรมในรูปแบบต่างๆ อาทิ ศิลปะ ดนตรี ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือการท่องเที่ยว สิ่งเหล่านี้อาจเรียกว่า สินค้าทางวัฒนธรรม [2]

ภาพยนตร์นับเป็นหนึ่งในสินค้าทางวัฒนธรรมที่เห็นเป็นรูปธรรมมากที่สุด นักวิชาการหลายท่านกล่าวว่าภาพยนตร์เป็นงานบันทึกประวัติศาสตร์ที่สมบูรณ์ที่สุด มีเนื้อหาครอบคลุมถึงสภาพสังคม ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี เหตุการณ์สำคัญ การเมือง เศรษฐกิจ ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม รวมถึงวิถีชีวิตของคนในสังคมนั้นๆ นอกจากนี้ยังจัดเป็นงานศิลปะร่วม (Collaborative Art) ที่เกิดจากการรวมศิลปะแขนงต่างๆเข้าไว้ด้วยกัน เป็นสื่อสารมวลชนที่มีอิทธิพลสูงต่อสังคมในระดับกว้าง ความสำคัญของภาพยนตร์ทำให้หลายประเทศทั่วโลกเล็งเห็นโอกาสทางธุรกิจซึ่งนอกจากจะเป็นธุรกิจซึ่งสร้างเม็ดเงินทางเศรษฐกิจอย่างมหาศาลแล้ว สามารถสร้างผลประโยชน์อื่นๆ ในเชิงบวกให้แก่ประเทศผู้ผลิต ทั้งในแง่การสร้างภาพลักษณ์ การประชาสัมพันธ์ประเทศให้เป็นที่รู้จักในสังคมโลก อีกทั้งยังมีอิทธิพลในการสร้างกระแสบริโภคต่างๆ และสร้างความเชื่อที่ไหลโดยรวดเร็ว ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในด้านอื่นๆ ของประเทศ ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงส่งผลให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์ของโลกมีการเติบโต และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ประเมินมูลค่าของตลาดภาพยนตร์โลกโดยในปี 2549 มีมูลค่าสูงถึง 25.8 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ

อิทธิพลของภาพยนตร์มีผลต่อการปรับเปลี่ยน แนวคิด ความเชื่อ ค่านิยมอันเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรม อาทิ ภาษา ศิลปะ ศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี และศีลธรรมอันดีงามของสังคม ภาพยนตร์ได้แทรกซึม และเป็นพื้นที่สำคัญในการเผยแพร่ข้อมูลต่างๆ ไปสู่สังคมโลก สหรัฐอเมริกาเป็นชาติแรกๆ ที่ใช้ภาพยนตร์ในการสร้างกระแส “Americanization” เพื่อครอบและยึดครองพื้นที่ทางวัฒนธรรมในประเทศต่างๆ โดยการใช้กระบวนการขายสินค้าทางวัฒนธรรมผ่านการแทรกซึมของภาพยนตร์อเมริกัน โดยมี Hollywood เป็นสถานที่สำคัญในการส่งออกสู่ประเทศต่างๆ ภาพยนตร์ Hollywood หลายเรื่องกลายเป็นสื่อกลางที่แสดงถึงความคิดวิสัยของ

สหรัฐอเมริกา อีกทั้งยังแฝงประเด็นในด้านการเมือง การแสดงออกถึงเจตนาภาพที่มีอำนาจเหนือประเทศอื่นๆ ในทางกลับกันภาพยนตร์อาจจะมีส่วนในการชักนำความเป็นไปในสังคม รวมถึงเป็นสื่อวัฒนธรรมหรือชี้นำทางด้านศิลปวัฒนธรรมต่างๆ ของสังคมนั้นๆ ด้วย จนทำให้เกิดภาวะการเลียนแบบ ในทุกวันนี้ทุกคนยังคงจำภาพของมอริสสัน มอนโร ในชุดกระโปรงเปิดได้อย่างติดตา การทำผม การแต่งตัว แต่งหน้า ทำผม การแสดงท่าทาง กลายมาเป็นรูปแบบที่ประชาชนทั่วไปนำมาเลียนแบบในชีวิตประจำวัน สหรัฐอเมริกาได้ใช้กระแสของ Americanization โดยใช้วิถีทางในการขยายวงศัพโพล์ปลูกฝังค่านิยมต่างๆ สู่ประเทศอื่น จนทำให้ทุกวันนี้สหรัฐอเมริกากลายเป็นประเทศมหาอำนาจผู้นำโลกในปัจจุบัน นอกจากประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว ประเทศญี่ปุ่นนับเป็นอีกหนึ่งประเทศที่ดำเนินนโยบายการแย่งชิงพื้นที่ และการแผ่ขยายวัฒนธรรมของตนไปสู่ประเทศอื่นๆ ตลอดระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมา โดยใช้กระแส J-Trend แทรกซึมผ่านภาพยนตร์การ์ตูน และภาพยนตร์วัยรุ่น ซึ่งนอกจากสามารถนำรายได้เข้าสู่ประเทศญี่ปุ่นอย่างมหาศาลแล้วยังทำให้วัฒนธรรมต่างๆ ของประเทศญี่ปุ่นสามารถยึดครองพื้นที่ในทั่วโลกอย่างรวดเร็ว รองศาสตราจารย์รณจักร สัตยานุรักษ์ กล่าวว่า “Japanization หรือ กระบวนการกลายเป็นญี่ปุ่น ซึ่งผมจะขอเรียกว่า อาทิตยานุวัตรนั้น มีจุดเริ่มต้นจากเงื่อนไขระบบเศรษฐกิจโลกที่เน้นการรวมกลุ่มในภูมิภาค ทำให้ญี่ปุ่นเริ่มเปลี่ยนท่าทีและหันมาสร้างความสัมพันธ์ในด้านสังคมและวัฒนธรรมต่อประเทศในเอเชียด้วยกัน จนก่อให้เกิดกระแสความนิยมต่อวัฒนธรรมญี่ปุ่น” [3]

ภาพที่ 1 กระแส Hallyu หรือ Korean Wave
ที่มา : http://twssg.blogspot.com/2009_01_05_archive.html

นอกจากนี้กระแส “Hallyu” หรือ “Korean Wave” วัฒนธรรม K-POP จากประเทศเกาหลีใต้ที่แพร่ระบาดไปทั่วโลก โดยส่วนสำคัญเกิดจากภาพยนตร์ของเกาหลี [4] ทั้งในรูปแบบภาพยนตร์จบในตอน และภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องราวที่ได้รับการยอมรับและแทรกด้วยกลวิธีทางสุนทรียะ และกระบวนการทางการตลาดทำให้ครองใจจากผู้ชมได้ทุกชาติทุกภาษา และสามารถสร้างกระแสนิยมในตลาดภาพยนตร์โลก ส่งผลให้ทุกวันนี้ภาพยนตร์เกาหลีได้กลายเป็นอุตสาหกรรมขนาดยักษ์ที่เติบโตอย่างรวดเร็ว และสามารถเป็นสื่อกลางในการสื่อสารความเป็นชาติพันธุ์สู่ประเทศภายนอกอื่นๆ ภาพยนตร์ได้กลายเป็นสินค้าทางวัฒนธรรมที่ทำให้ประชาคมโลกรู้จักคนเกาหลีมากขึ้น สามารถช่วงชิงและยึดครองพื้นที่ทางวัฒนธรรมในประเทศอื่นๆ [5]

รัฐบาลเกาหลีใต้ได้บรรจุอุตสาหกรรมการส่งออกภาพยนตร์ เป็นหนึ่งในนโยบายหลักของประเทศ ภายหลังจากฟื้นฟูเศรษฐกิจครั้งใหญ่ของประเทศเกาหลี โดยรัฐบาลได้ออกกฎหมายให้โรงภาพยนตร์ในประเทศต้องฉายหนังเกาหลีในสัดส่วน 70 ต่อ 30 เพื่อลดการนำเข้าของภาพยนตร์ต่างประเทศ และส่งเสริมให้มีการผลิตภาพยนตร์เกาหลีอย่างก้าวกระโดด โดยรัฐบาลออกทุนให้ส่วนหนึ่ง มีการสร้างสตูดิโอถ่ายทำจำนวนมากที่ลงทุนโดยรัฐบาล เปิดสอนหลักสูตรภาพยนตร์ในมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ และเปิดตลาดการค้าภาพยนตร์อย่างเทศกาลภาพยนตร์เมืองปูซาน นอกจากนี้ยังจัดตั้ง “บริษัทส่งเสริมการทำภาพยนตร์แห่งเกาหลี” เพื่อส่งเสริมการผลิตภาพยนตร์ออกสู่ตลาดโลก และเพื่อแก้ไขปัญหาการขาดดุลการค้าทางด้านวัฒนธรรม ซึ่งก่อนหน้านี้เกาหลีนำเข้าภาพยนตร์จากต่างประเทศมากกว่า 50% ของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศ มีการจัดตั้ง “องค์การวัฒนธรรมและสื่อกาเกาหลี” (Korea Culture and Content Agency - KOCCA) ในปี พ.ศ. 2543 เพื่อพัฒนากลยุทธ์ในการถ่ายทอดเนื้อหาสาระความเป็นเกาหลี ทั้งวัฒนธรรม ประเพณี ให้เผยแพร่ไปยังประเทศต่างๆ ภายในช่วงไม่กี่ปี KOCCA ทำให้พลังแห่งสื่อทางวัฒนธรรมของเกาหลีแผ่ขยายไปในประเทศต่างๆ ทั่วเอเชีย ภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องยาว เรื่อง แดจังกึม เป็นตัวอย่างหนึ่งของความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนภายใต้กรอบของกลยุทธ์ Korea Content ที่ประสบความสำเร็จอย่างท่วมท้น [6]

ภาพยนตร์ไทย ศาสตร์แขนงนี้จะเป็นความบันเทิงแขนงหนึ่งที่อยู่คู่กับสังคมคนไทยมาช้านาน นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2466 ภาพยนตร์ไทยเรื่องนางสาวสุวรรณ ภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกของประเทศไทย เจริญเติบโตมาตามลำดับตลอดระยะเวลา 100 ปีที่ผ่านมา ได้มีการปรับเปลี่ยนหลายครั้งเพื่อให้สอดคล้องในสภาพสังคมที่เปลี่ยนไป ในปีพุทธศักราช 2539 นับเป็นจุดเริ่มต้นของการเสื่อมถอยของภาพยนตร์ไทยที่เห็นเด่นชัดที่สุด สุทธาภรณ์ สันติธวัช ได้กล่าวเกี่ยวกับประเด็นนี้ไว้ว่า “การสร้างหนังไทยในระยะเวลาดังกล่าวก็มีจำนวนลดน้อยลงทุกที จากที่เคยออกฉายมากกว่า 100 เรื่อง ในปี พ.ศ.2533 ลดลงเหลือเพียงราว 30 เรื่องในปี พ.ศ.2539 ในทางกลับกันเพดานรายได้ของหนังทำเงินในกรุงเทพมหานคร ก็พุ่งจากระดับ 20-30 ล้านบาท (ต่อเรื่อง) ในระหว่างปี 2531-2534 สู่ระดับ 50- 70 ล้านบาท ในระหว่างปี 2537-2540 แต่ถึงกระนั้นก็ยังห่างไกลเพดานความสำเร็จของหนังจากฮอลลีวูด ที่พุ่งผ่าน 100 ล้านบาท” [7] การเปลี่ยนแปลงสะท้อนให้เห็นถึงการลดน้อยถอยลงของจำนวนผู้บริโภคภาพยนตร์ไทย ซึ่งอาจจะเกิดได้จากหลายปัจจัยได้แก่ คุณภาพของภาพยนตร์ไทยที่ไม่มีพัฒนาทั้งรูปแบบเทคนิค และเนื้อหาสาระ มีการสร้างอยู่ในวงจำกัด และเรื่องราวซ้ำซากจำเจ ประกอบกับการไหลบ่าของทางเลือกใหม่ๆ จากภาพยนตร์ฮอลลีวูด หรือภาพยนตร์ฮ่องกง รวมถึงการเติบโตอย่างรวดเร็วของตลาดวิดีโอ ที่เริ่มเข้ามามีบทบาทในการช่วงชิงพื้นที่การบริโภคความบันเทิงของคนไทย นอกจากนี้ในช่วงเวลาดังกล่าว นับเป็นจุดเริ่มต้นของกระแสบริโภคนิยมที่เริ่มเข้ามามีบทบาทกับชีวิตของคนไทยมากขึ้น โดยอาจเห็นได้อย่างเด่นชัดในปี พ.ศ. 2544 ภายหลังจาก ๗พณช พันดาร์วาทโทกษิน ชินวัตร

ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี นโยบายต่างๆของรัฐบาลมุ่งพัฒนาระบบเศรษฐกิจอย่างก้าวกระโดด กระตุ้นให้เกิดการบริโภคกันอย่างเข้มข้น นับเป็นการนำเข้าประเทศไทยเข้าสู่ภาวะทุนนิยมและบริโภคนิยมอย่างเต็มขั้น ด้วยมูลเหตุเหล่านี้ส่งผลให้กระแสวัฒนธรรมจากต่างแดนสามารถเข้ามาครอบครองพื้นที่ความนิยมได้อย่างไม่ยากนัก ในช่วงเวลาเดียวกันนี้เอง ภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีได้เรื่องแรก ซึ่งคือ ภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องลิขิตแห่งรัก ได้รับการแพร่ภาพทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 (พ.ศ.2543) ในรูปแบบภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องยาว และประสบความสำเร็จในการยึดครองการบริโภคจากคนไทยอย่างท่วมท้นในภาพยนตร์เรื่อง Autumn in my heart ที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี (พ.ศ.2544) หลังจากนั้นภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง Full house สะดุดรักที่ปักใจ แดจังกึม ซาตองโฮ โฮจุน ฯลฯ ได้ครอบครองช่วงเวลาอดนิยมนิยมของทุกสถานีโทรทัศน์ไปโดยปริยาย นอกจากนี้ ในปี พ.ศ. 2548 ภาพยนตร์เกาหลีได้เริ่มเข้าสู่ตลาดโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่ง และสามารถสร้างรายได้ในประเทศไทยไม่ต่ำกว่า 3.9 พันล้านบาทต่อปี

จะเห็นได้ว่าในประเทศไทยรูปแบบการรับสื่อภาพยนตร์จากประเทศเกาหลีส่งผลอย่างชัดเจน ในลักษณะภาพยนตร์ซีรีส์ตอนยาว โดยนำเสนอผ่านผู้ชมในรูปแบบละครโทรทัศน์ จนทำให้เกิดกระบวนการ “กลายเป็นเกาหลี” กระแส “Hallyu” ได้นำพาวัฒนธรรมเกาหลีเข้ามายึดครองวิถีการดำเนินชีวิตคนไทย โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นและวัยทำงาน กระแสคลื่นวัฒนธรรมนี้ก่อให้เกิดการแปรเปลี่ยนทางทัศนคติ สุนทรียภาพ และความนิยมชมชอบ โดยอาจแสดงออกในบุคลิกลักษณะ การรับประทานอาหาร การแต่งตัว ทรงผม หรือแม้แต่การพูดจา วารสารณ์ เลิศวัฒนธรรม ประชาสัมพันธ์ องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี (อสท.เกาหลี) กล่าวว่า “เมื่อภาพยนตร์เรื่อง แดจังกึม ออกอากาศ ทำให้ผู้สนใจในอาหารเกาหลีมากขึ้น มีธุรกิจอาหารเกาหลีเกิดขึ้นในประเทศไทยเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล” [8] วัฒนธรรมเหล่านี้เชื่อมโยงกับการบริโภคสินค้าเกาหลีในรูปแบบต่างๆ อาทิ การแต่งกาย ธุรกิจท่องเที่ยวอาหารเกาหลี เครื่องใช้ไฟฟ้า ยานพาหนะ เครื่องสำอางค์ การแพทย์ หรือรวมถึงธุรกิจคัลเจอร์มตกแต่ง เป็นต้น ด้วยความสำเร็จอย่างมหาศาลของภาพยนตร์เกาหลีที่ไม่เพียงแต่เข้ามาครองใจจากผู้เสพชาวไทย หากแต่ยังมีการแผ่การเผยแพร่วัฒนธรรมและการบริโภคในรูปแบบอื่นๆ จึงทำให้เกิดคำถามถึงการพัฒนาและกระบวนการพัฒนาของภาพยนตร์ไทยที่ต้องเร่งขยายตัวและเสริมความเข้มแข็ง เพราะต่อไปไม่เพียงแต่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยจะไม่มีพื้นที่ หากแต่รวมไปถึงวัฒนธรรมไทยอาจจะถูกรวบหรือกลืนโดยวัฒนธรรมอื่นๆ หรือถูกปรับโฉมเป็นรูปแบบวัฒนธรรมใหม่ๆ

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจในกระบวนการสร้างงาน และการเข้ามาของภาพยนตร์เกาหลีที่สามารถเข้ามาครองใจผู้ชมคนไทย และสามารถเชื่อมโยงการสื่อสารทางวัฒนธรรมในรูปแบบต่างๆ จากประเทศแม่สู่ประเทศไทย โดยใช้หลักทฤษฎีการสร้างงาน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจความพึงพอใจ และสาเหตุที่คนไทยนิยมภาพยนตร์ชุดของประเทศเกาหลี
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเสพภาพยนตร์ชุดของประเทศเกาหลี

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้การวิจัยแบบสหวิทยาการ ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นตอนการศึกษาค้นคว้า โดยศึกษาจากข้อมูลและแหล่งข้อมูลต่างๆ
2. การออกแบบเครื่องมือ และเก็บข้อมูลทางสถิติ (การวิจัยเชิงปริมาณ)
 1. กำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
 2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
 4. การวิเคราะห์ข้อมูล
 5. สรุปผลและนำเสนอ

ขอบเขตของการศึกษา

ภาพยนตร์เกาหลีที่เข้ามาเผยแพร่ในโทรทัศน์สถานีหลักของประเทศไทย กล่าวคือ ไทยทีวีสีช่อง 3 และ สถานีกองทัพบก ช่อง 7 นับตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2543-2552 โดยเลือกตัวอย่างโดยแบ่งตามประเภทของภาพยนตร์

แนวทางในการจัดทำเก็บข้อมูลจากผู้ชมภาพยนตร์เกาหลี : กรณีศึกษากระแสความคลั่งไคล้วัฒนธรรมเกาหลีในบริบทสังคมไทย

ผู้วิจัยจะดำเนินการจัดเก็บข้อมูล โดยการสำรวจและจัดเก็บข้อมูลจากผู้ชมภาพยนตร์เกาหลี ซึ่งมีระเบียบวิธีการสำรวจทั้งในด้านการวางแผนการสุ่มตัวอย่าง การกำหนดขนาดตัวอย่าง การเลือกตัวอย่าง ตลอดจนวิธีการสำรวจที่เป็นแบบแผนตามหลักสถิติ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ระเบียบวิธีการสำรวจ

เนื่องจากความจำกัดด้านระยะเวลาและงบประมาณของการศึกษาภาพยนตร์เกาหลี : กรณีศึกษากระแสความคลั่งไคล้วัฒนธรรมเกาหลีในบริบทสังคมไทยนี้ จะใช้วิธีการสำรวจด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างจากข้อมูลสำมะโนประชากร ปี พ.ศ.2543 แทนวิธีการสำมะโน (census) ทั้งนี้เพราะการสำมะโนมีต้นทุนสูงกว่าการสำรวจมาก ในขณะที่หากใช้วิธีการสำรวจ จำนวนตัวอย่างหรืองบประมาณที่ต้องใช้ในการสำรวจจะลดลงอย่างมาก

1.1) ประชากรและตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาความคิดเห็นจากการได้ชมภาพยนตร์หรือละครเกาหลี

ของผู้ชมในประเทศไทย เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็น โดยการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Face to Face Interviews)

1.1.1) ประชากร

ประชากร คือ ผู้ที่มีสัญชาติไทยและอาศัยอยู่ในประเทศไทย ที่มีอายุระหว่าง 15-60 ปี จำนวน 40,743,232 คน จำแนกประชากรตามสำมะโนประชากร ปี พ.ศ.2543 แบ่งตามสัดส่วนของอายุและเพศในแต่ละภาคดังตารางที่ 3.1

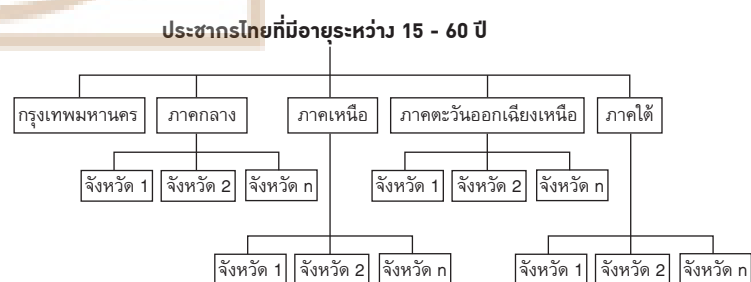
ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนประชากรที่มีอายุระหว่าง 15-60 ปี ตามสำมะโนประชากร ปี พ.ศ.2543

ภาค	รวม	ร้อยละ	ชาย	ร้อยละ	หญิง	ร้อยละ
กรุงเทพมหานคร	4,250,562	10	2,005,757	5	2,245,478	6
ภาคกลาง	9,507,869	23	4,634,903	11	4,873,218	12
ภาคเหนือ	7,646,866	19	3,772,606	9	3,874,084	10
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	13,928,727	34	6,903,755	17	7,024,381	17
ภาคใต้	5,409,208	13	2,672,696	7	2,736,353	7
ยอดรวมทั้งประเทศ	40,743,232	100	19,989,717	49	20,753,515	51

แหล่งที่มา : ข้อมูลสำมะโนประชากร ปี พ.ศ.2543 ณ วันที่ 4 มกราคม 2554 โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

1.1.2) แผนการสุ่มตัวอย่าง

แผนการสุ่มตัวอย่างในที่นี้เลือกวิธีสุ่มตัวอย่างแบบ Stratified Two-Stage Sampling โดยแบ่ง ประชากรไทยที่มีอายุระหว่าง 15 — 60 ปี ออกเป็น 5 สตราตัม โดยให้ภาคเป็นสตราตัมตามการแบ่งของสำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ส่วนหนึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย โดยผู้วิจัยได้แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ชุด ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องผ่านการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามชุดที่ 1 ก่อน แล้วจึงทำการเก็บข้อมูลในแบบสอบถามชุดที่ 2 โดยแบบสอบถามทั้ง 2 มีรายละเอียดดังนี้

ชุดที่ 1 เป็นแบบสอบถามเพื่อคัดเลือกผู้ที่มีคุณสมบัติตามงานวิจัย เรื่อง ภาพยนตร์เกาหลี: กรณีศึกษากระแสความคลั่งไคล้วัฒนธรรมเกาหลีในบริบทสังคมไทย เพื่อเป็นการกำหนด

เงื่อนไขของผู้ที่มีคุณสมบัติสำหรับการเก็บข้อมูลของผู้วิจัยที่เป็นไปตามกระบวนการสุ่มตัวอย่างข้างต้น โดยสถานที่สัมภาษณ์ คือ จังหวัดกรุงเทพฯ ได้แก่ ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ สถานีขนส่งผู้โดยสารกรุงเทพฯ (สายเหนือ-หมอชิตใหม่) สถานีขนส่งผู้โดยสารกรุงเทพฯ (สายตะวันออก-เอกมัย) สถานีขนส่งผู้โดยสารกรุงเทพฯ (สายใต้-บรมราชชนนีสายใต้ใหม่) สถานีรถไฟหัวลำโพง และท่ารถตุ๋นสาวรีย์ชัยสมรภูมิ

ชุดที่ 2 เป็นแบบสอบถามเพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย โดยใช้แบบสอบถามตามแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale)

การวิเคราะห์ข้อมูล

สรุปและอภิปรายผล

การศึกษาค้างนี้ ได้ทำการศึกษาความพึงพอใจของผู้ที่ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีในประเทศไทย โดยวิธีการสำรวจด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างจากข้อมูลสำมะโนประชากร ปี พ.ศ. 2543 แทนวิธีการสำมะโน (Census) ทั้งนี้เพราะการสำมะโนมีต้นทุนสูงกว่าการสำรวจมาก ในขณะที่หากใช้วิธีการสำรวจ จำนวนตัวอย่างหรืองบประมาณที่ต้องใช้ในการสำรวจจะลดลงอย่างมาก ซึ่งในที่นี้จะใช้ข้อมูลจำนวนประชากรที่มีอายุระหว่าง 15-60 ปี จากสำมะโนประชากรปี 2543 ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ โดยได้ขนาดตัวอย่าง เท่ากับ 384 คน หลังจากนั้นทำการตรวจสอบแบบสอบถาม จำนวน 384 ชุด โดยนำมาตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลในแบบสอบถามทุกฉบับพบว่าแบบสอบถามมีความสมบูรณ์ครบถ้วนทุกฉบับ โดยผู้ศึกษาได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่รวบรวมได้ สามารถจำแนกออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และสถานภาพ ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของตัวอย่าง โดยจำแนกดังนี้

1. เพศ พบว่ามีผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งเป็นเพศหญิง จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 51.0 และเพศชาย จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 ตามลำดับ

2. อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 15-27 ปี มีจำนวนความถี่สูงสุดเท่ากับ 205 คน คิดเป็นร้อยละ 53.39 โดยช่วงอายุระหว่าง 28-36, 37-45 และ 46-60 ปี มีความถี่เท่ากับ 114, 39 และ 236 คน คิดเป็นร้อยละ 29.69, 10.16 และ 6.77 ตามลำดับแสดงค่าความถี่และร้อยละของตัวอย่าง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 28.46 ปี และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.50 ปี

3. ระดับการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษาปริญญาตรี/เทียบเท่า มีจำนวนความถี่สูงสุดเท่ากับ 213 คน คิดเป็นร้อยละ 55.47 โดยมีระดับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา/เทียบเท่า, ปริญญาโท และปริญญาเอกมีความถี่เท่ากับ 142, 25 และ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 36.98, 6.51 และ 1.04 ตามลำดับ

4. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือนของตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุด คือ มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท มีจำนวนความถี่ เท่ากับ 106 คน คิดเป็นร้อยละ 27.60 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนประเภทไม่มีรายได้, 10,001-20,000 บาท, 40,000 บาท ขึ้นไป, 20,001-30,000 บาท และ 30,001-40,000 บาท มีจำนวนความถี่เท่ากับ 91, 83, 44, 42 และ 18 คิดเป็นร้อยละ 23.70, 21.61, 11.46, 4.69 ตามลำดับ

5. อาชีพ พบว่า อาชีพพนักงานเอกชน มีจำนวนความถี่สูงสุด เท่ากับ 180 คิดเป็นร้อยละ 46.88 อาชีพนักเรียน/นักศึกษา, ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ/พนักงานรัฐ, พนักงานเอกชน, ธุรกิจส่วนตัว, รับจ้าง และอื่นๆ มีจำนวนความถี่เท่ากับ 100, 80, 14, 7 และ 3 คิดเป็นร้อยละ 26.04, 20.83, 3.65, 1.82 และ 0.78 ตามลำดับ

6. พบว่า สถานภาพ โสด มีจำนวนความถี่สูงสุด เท่ากับ 320 คิดเป็นร้อยละ 83.33 และสถานภาพสมรส, หย่าร้าง/ หม้าย มีจำนวนความถี่เท่ากับ 59, 5 คน คิดเป็นร้อยละ 15.36 และ 1.30 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของการรับชมภาพยนตร์จากประเทศเกาหลีของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของการรับชมภาพยนตร์จากประเทศเกาหลีของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่

1. ค่าความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เคยรับชมภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ ตั้งแต่เริ่มจนจบ พบว่า ตัวอย่างเคยรับชมภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเรื่อง จำนวน 7-9 เรื่อง มีจำนวนความถี่สูงสุด เท่ากับ 149 คน คิดเป็นร้อยละ 38.80 รองลงมา คือ มีจำนวน 4-6 เรื่อง, 10-12 เรื่อง, 13-15 เรื่อง, มากกว่า 20 เรื่อง และ 16-20 เรื่อง มีจำนวนความถี่เท่ากับ 120, 59, 27, 18 และ 11 คิดเป็นร้อยละ 31.25, 15.36, 7.03, 4.69 และ 2.86 ตามลำดับ

2. ค่าความถี่และร้อยละของจำนวนการรับชมภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ต่อสัปดาห์พบว่า ตัวอย่างรับชมภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์เป็น จำนวน 1-2 เรื่อง/สัปดาห์ มี จำนวนความถี่สูงสุด เท่ากับ 296 คิดเป็นร้อยละ 77.08 และจำนวน 2-5 เรื่องและมากกว่า 5 เรื่อง มีจำนวนความถี่เท่ากับ 76 และ 12 คิดเป็นร้อยละ 19.79 และ 3.13 ตามลำดับ

3. ค่าความถี่และร้อยละของช่วงเวลาในการรับชมภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ พบว่า ช่วงเวลาที่ตัวอย่างรับชมภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ คือ ช่วงเวลา 18.00-22.00 น. มีจำนวนความถี่สูงสุด เท่ากับ 253 คิดเป็นร้อยละ 65.89 ช่วงเวลา 10.00-14.00 น., 6.00-10.00 น., 14.00-18.00 น., 22.00-2.00 น. และ 2.00-6.00 น. มีจำนวนความถี่เท่ากับ 227, 106, 59, 49 และ 10 คิดเป็นร้อยละ 59.11, 27.60, 15.36, 12.76 และ 2.60 ตามลำดับ

4. ค่าแสดงค่าความถี่และร้อยละของเกณฑ์ในการเลือกรับชมภาพยนตร์จากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ของ

ตัวอย่าง พบว่า ตัวอย่างมีเกณฑ์การรับชมภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ คือ ดูเฉพาะเรื่องที่มีเนื้อหา น่าสนใจ มีจำนวนความถี่สูงสุด เท่ากับ 221 คิดเป็นร้อยละ 57.55 ส่วนเกณฑ์ ดูเฉพาะที่มีนักแสดงที่ชื่นชอบ, ดูเฉพาะเรื่องที่เป็นที่ นิยม/ มีคนมาชักชวน, ดูเฉพาะเรื่องที่ฉาย ในช่วงเวลาว่าง, ดูทุก เรื่องที่เข้าฉาย และอื่นๆ มีจำนวนความถี่เท่ากับ 178, 141, 124, 18 และ 6 คิดเป็นร้อยละ 46.35, 36.72, 32.29, 4.69 และ 1.56 ตามลำดับ

5. ค่าความถี่และร้อยละของความชื่นชอบในภาพยนตร์ ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ของตัวอย่างพบว่า ตัวอย่างมีความชื่นชอบในเนื้อหาของเรื่อง มีจำนวนความถี่สูงสุด เท่ากับ 256 คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือ ทศนองค์ประกอบ (ฉาก สถานที่ถ่ายทำ เครื่องแต่งกาย แสง), เพลง และดนตรี ประกอบในเรื่อง, บุคลิกและความสามารถของนักแสดง, แก่นความคิด ในการนำเสนอ, ภาษา และท่าทางที่ใช้ในการสื่อสาร, เป็นภาพยนตร์ ที่ได้รับความนิยม/ไม่ตกยุค และอื่นๆ โดยมีจำนวนความถี่เท่ากับ 197, 195, 183, 180, 145, 98 และ 8 คิดเป็นร้อยละ 51.30, 50.78, 47.66, 46.88, 37.76, 25.52 และ 2.08 ตามลำดับ

6. ค่าความถี่และร้อยละของประเภทภาพยนตร์จากประเทศ เกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ที่ตัวอย่างชื่นชอบ พบว่า ประเภท ภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ที่ ตัวอย่างชื่นชอบภาพยนตร์ คือ ภาพยนตร์ประเภทรักโรแมนติก/ Romantic Comedy มีจำนวนความถี่สูงสุด เท่ากับ 232 คน คิดเป็น ร้อยละ 60.42 รองลงมาคือ ประเภทภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์/ อดีตรบวัติ และภาพยนตร์ชีวิต/Drama มีจำนวนความถี่เท่ากับ 96 และ 56 คิดเป็นร้อยละ 25.00 และ 14.58 ตามลำดับ ซึ่ง สามารถสรุปผลการสำรวจในประเภทภาพยนตร์ต่างๆ ได้ดังนี้

ประเภทภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์/อดีตรบวัติ มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 384 คน โดย

เรื่อง Dae Jang guem (จอมนางแห่งวังหลวง) เป็น ภาพยนตร์ที่มีผู้ตอบแบบสอบถามเลือกรับชมมากที่สุด จำนวน 114.33 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 29.77

เรื่อง Ju Mong (จูมง..มหาวีรบุรุษกู้บัลลังก์) จำนวน 94.50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 24.61

และเรื่อง The legendary Doctor Hur Jun (คนดีที่โลกรอ หมอโฮจุน) จำนวน 79.50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 20.70

พบว่า ตัวอย่างชื่นชอบภาพยนตร์เรื่อง Dae Jang guem (จอมนางแห่งวังหลวง มากที่สุด โดยภาพยนตร์ที่ชื่นชอบรองลงมา คือ เรื่อง Ju Mong (จูมง..มหาวีรบุรุษกู้บัลลังก์) เรื่อง Princess Ja Myung Go (จามอง ยอดหญิงผู้พิทักษ์แผ่นดิน) ตามลำดับ

ประเภทภาพยนตร์รักโรแมนติก / Romantic Comedy มี ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 384 คน โดย

เรื่อง Coffee prince (รักุ่นวายของเจ้าชายกาแฟ) เป็นภาพยนตร์ที่มีผู้ตอบแบบสอบถามเลือกรับชมมากที่สุด จำนวน 111.17 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 28.95

เรื่อง Full house (สะตูดรักที่ปักใจ) จำนวน 96.67 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 25.17

และ เรื่อง Princess hour (เจ้าหญิงุ่นวายกับเจ้าชายเย็นชา) จำนวน 72.83 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 18.97

พบว่า ตัวอย่างชื่นชอบภาพยนตร์เรื่อง Coffee prince (รักุ่นวายของเจ้าชายกาแฟ) มากที่สุด รองลงมา คือ เรื่อง Full house (สะตูดรักที่ปักใจ) และ Princess hour (เจ้าหญิงุ่นวายกับ เจ้าชายเย็นชา) ตามลำดับ

ประเภทภาพยนตร์ชีวิต / Drama มีผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 384 คน โดย

เรื่อง Autumn in my heart (รักนี้ชั่วนิรันดร์) เป็น ภาพยนตร์ที่มีผู้ตอบแบบสอบถามเลือกรับชมมากที่สุด จำนวน 103.67 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 27.00

เรื่อง Winter love song (เพลงรักในสายลมหนาว) จำนวน 98.00 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 25.52

และ เรื่อง Love in Harvard (กฎหมายรักฉบับฮาร์วาร์ด) จำนวน 67.33 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 17.53

พบว่า กลุ่มตัวอย่างชื่นชอบภาพยนตร์เรื่อง Autumn in my heart (รักนี้ชั่วนิรันดร์) มากที่สุด และเรื่อง Winter love song (เพลงรักในสายลมหนาว), Love in Harvard (กฎหมายรักฉบับ ฮาร์วาร์ด) รองลงมา ตามลำดับ

ภาพที่ 2 ภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่ได้รับความนิยมในแต่ละประเภท ที่มา : <http://www.series8-fc.com/>

ส่วนที่ 3 ความพึงพอใจต่อการรับชมภาพยนตร์จากประเทศเกาหลีของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 แสดงค่าระดับความพึงพอใจต่อการรับชมภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์

ความชื่นชอบต่อการรับชมภาพยนตร์ชุด จากประเทศเกาหลี	จำนวน (N)	ค่าต่ำสุด (Min)	ค่าสูงสุด (Max)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
1. พึงพอใจต่อภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลี ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	384	1	5	3.60	0.796
2. พึงพอใจต่อความหลากหลายของภาพยนตร์ชุด จากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	384	1	5	3.57	0.866
3. พึงพอใจต่อบุคลิก/ความสามารถของนักแสดง ในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ ทางโทรทัศน์	384	1	5	3.83	0.878
4. พึงพอใจต่อเพลง/ภาษาและท่าทางที่ใช้ในการสื่อสาร ในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ ทางโทรทัศน์	384	1	5	3.78	1.006
5. พึงพอใจต่อนี้อาหาระที่สอดแทรกในภาพยนตร์ชุด จากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	384	1	5	3.96	0.953
6. พึงพอใจต่อเครื่องแต่งกายของนักแสดง ในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลี ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	384	1	5	3.84	0.953
7. พึงพอใจต่อนฉากและสถานที่ในการถ่ายทำ ในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ ทางโทรทัศน์	384	1	5	3.96	0.907
8. พึงพอใจต่อนเนื้อเรื่องและบทของภาพยนตร์ชุด จากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	384	1	5	4.08	0.886
9. พึงพอใจต่อความทันสมัยและได้รับความนิยม ของภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลี ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	384	1	5	3.82	0.996
ภาพรวม	384	1	5	3.83	0.916

จากตารางพบว่า คาระดับความพึงพอใจของผู้ชม ภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์จำแนกตามด้านความพึงพอใจต่างๆ มีดังนี้

ระดับความพึงพอใจต่อภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลี
ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ย 3.60 คือมีระดับความพึงพอใจ
อยู่ในระดับ มาก และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.796

ระดับความพึงพอใจต่อความหลากหลายของภาพยนตร์
ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ
3.57 คือ มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และมีส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 0.866

ระดับความพึงพอใจต่อบุคลิก/ความสามารถของนักแสดงในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 คือ มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.878

ระดับความพึงพอใจต่อเพลง/ภาษาและท่าทางที่ใช้
ในการสื่อสารในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทาง
โทรทัศน์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 คือ มีระดับความพึงพอใจอยู่ใน
ระดับ มาก และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.006

ระดับความพึงพอใจต่อเนื้อหาสาระที่สอดคล้องตรงกัน
ภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 3.96 คือ มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.953

ระดับความพึงพอใจต่อเครื่องแต่งกายของนักแสดงในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 คือ มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.953

ระดับความพึงพอใจต่อฉากและสถานที่ในการถ่ายทำในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 คือ มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.907

ระดับความพึงพอใจต่อเนื้อเรื่องและบทของภาพยนตร์
ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96
คือ มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก และมีส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 0.953

ระดับความพึงพอใจต่อความทันสมัยและได้รับความนิย
ของภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์
มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 คือ มีระดับความพึงพอใจและมีส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 0.996

ระดับความพึงพอใจในภาพรวมของภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 คือ มีระดับความพึงพอใจและมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.916

ส่วนที่ 4 ทดสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และสถานภาพสมรส

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล - เพศ

n = 384

ระดับของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลี ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย	ระดับความพึงพอใจ				t
	เพศชาย n = 188		เพศหญิง n = 196		
	x	S.D.	x	S.D.	
1. พึงพอใจต่อภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลี ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	3.46	0.713	3.74	0.807	2.041*
2. พึงพอใจต่อความหลากหลายของภาพยนตร์ชุด จากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	3.37	0.852	3.77	0.869	2.712*
3. พึงพอใจต่อบุคลิก/ความสามารถของนักแสดง ในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ ทางโทรทัศน์	3.80	0.838	3.86	0.879	1.638
4. พึงพอใจต่อเพลง/ภาษาและท่าทางที่ใช้ ในการสื่อสารในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลี ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	3.58	0.985	3.98	1.021	2.937*
5. พึงพอใจต่อเนื้อหาสาระที่สอดแทรก ในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลี ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	3.87	0.901	4.05	0.987	2.841*
6. พึงพอใจต่อเครื่องแต่งกายของนักแสดง ในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลี ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	3.81	0.943	3.86	0.951	1.573
7. พึงพอใจต่อฉากและสถานที่ในการถ่ายทำ ในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลี ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	3.90	0.897	4.02	0.923	2.823*
8. พึงพอใจต่อเนื้อเรื่องและบทของ ของภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลี ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	4.01	0.881	4.15	0.889	2.837*
9. พึงพอใจต่อความทันสมัยและได้รับความนิยม ของภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลี ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์	3.82	0.986	3.86	0.996	1.373
ภาพรวม	3.74	0.888	3.92	0.925	2.308*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางพบว่า เพศชาย และเพศหญิงที่แตกต่างกัน ที่มีต่อระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และเมื่อวิเคราะห์ในรายข้อจำแนกตามอายุ ทั้ง 9 ข้อพบว่า เพศของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่แตกต่างกัน มีผลให้ระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ทั้งหมด 6 ข้อ ได้แก่

ข้อที่ 1 พึงพอใจต่อภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์

ข้อที่ 2 พึงพอใจต่อความหลากหลายของภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์

ข้อที่ 4 พึงพอใจต่อเพลง/ภาษาและท่าทางที่ใช้ในการสื่อสารในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์

ข้อที่ 5 พึงพอใจต่อเนื้อหาสาระที่สอดแทรกในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์

ข้อที่ 7 พึงพอใจต่อฉากและสถานที่ในการถ่ายทำในภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์

ข้อที่ 8 พึงพอใจต่อเนื้อเรื่องและบทของภาพยนตร์ชุดจากประเทศเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนข้ออื่นๆ ไม่แตกต่าง

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ประเทศไทย ในภาพรวม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล-อายุ

n = 384

ระดับของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย	อายุ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F	Sig.
ภาพรวม	15-27 ปี	4.23	0.503	4.635	0.004*
	28-36 ปี	4.11	0.488		
	37-45 ปี	3.89	0.915		
	46-60 ปี	3.10	0.955		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง พบว่า อายุที่แตกต่างกัน มีต่อระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงนำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทยที่มีอายุแตกต่างกัน กับระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม

อายุ	อันดับ	ค่าเฉลี่ย	1	2	3	4
15-27 ปี	1	4.23	-	0.12	0.34	1.13*
28-36 ปี	2	4.11		-	0.22	1.01*
37-45 ปี	3	3.89			-	0.79*
46-60 ปี	4	3.10				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางดังกล่าว เมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม จำแนกอายุ เป็นรายคู่ พบว่า ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลี มีระดับความพึงพอใจ ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 คู่ ได้แก่

1. ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอายุ 15 - 27 ปี กับ ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอายุ 46 - 60 ปี
2. ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอายุ 28 - 36 ปี กับ ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอายุ 46 - 60 ปี
3. ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอายุ 37 - 45 ปี กับ ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอายุ 46 - 60 ปี

ซึ่งผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอายุ 15 - 27 ปี 28 - 36 ปี และ 37 - 45 ปี มีระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทยในภาพรวมมากกว่า ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทยที่มีอายุ 46 - 60 ปี ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล –ระดับการศึกษา

n = 384

ระดับของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย	ระดับการศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F	Sig.
ภาพรวม	มัธยมศึกษา	4.07	0.567	3.355	0.038*
	ปริญญาตรี	4.23	0.459		
	ปริญญาโท	3.71	0.615		
	ปริญญาเอก	3.31	0.853		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางพบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีต่อระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงนำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยดูได้บ้างที่ต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในตารางที่ 4.18

ตารางที่ 6 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายค่าของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันกับระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม

อายุ	อันดับ	ค่าเฉลี่ย	1	2	3	4
ปริญญาตรี	1	4.13	-	0.06	0.32	0.82*
มัธยมศึกษา	2	4.07	-	-	0.26	0.76*
ปริญญาโท	3	3.81	-	-	-	0.50*
ปริญญาเอก	4	3.31	-	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางเมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม จำแนกระดับการศึกษา เป็นรายค่า พบว่าผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่มีระดับความพึงพอใจ ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 ค่า ได้แก่

1. ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี กับ ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีการศึกษาระดับปริญญาเอก
2. ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา กับ ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีการศึกษาระดับปริญญาเอก
3. ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีการศึกษาระดับปริญญาโท กับ ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีการศึกษาระดับปริญญาเอก

ซึ่งผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มัธยมศึกษา และ ปริญญาโท มีระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม มากกว่า ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีการศึกษาระดับปริญญาเอก ตามลำดับ

ตารางที่ 7 แสดงเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล-รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

n = 384					
ระดับของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F	Sig.
ภาพรวม	ไม่มีรายได้	3.82	0.657	1.903	0.153
	ไม่เกิน 10,000 บาท	3.94	0.459		
	10,001-20,000 บาท	3.90	0.567		
	20,001-30,000 บาท	3.69	0.872		
	30,001-40,000 บาท	3.88	0.615		
	40,000 บาทขึ้นไป	3.74	0.853		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางพบว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีต่อระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล-อาชีพ

n = 384

ระดับของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลี ที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F	Sig.
ภาพรวม	นักเรียน/นักศึกษา	4.32	0.423	6.071	0.003*
	พนักงานเอกชน	4.10	0.471		
	ธุรกิจส่วนตัว	3.63	0.697		
	ข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ/ พนักงานรัฐ	3.79	0.722		
	รับจ้าง	3.57	0.933		
	อื่นๆ	3.56	0.919		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางพบว่า อาชีพที่แตกต่างกัน มีต่อระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงนำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 9 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพแตกต่างกัน กับระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	อันดับ	ค่าเฉลี่ย	1	2	3	4	5	6
นักเรียน/นักศึกษา	1	4.32	-	0.22	0.53*	0.69*	0.75*	0.76*
พนักงานเอกชน	2	4.10		-	0.31	0.47	0.53*	0.54*
ข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ/ พนักงานรัฐ	3	3.79			-	0.16	0.22	0.23
ธุรกิจส่วนตัว	4	3.63				-	0.06	0.07
รับจ้าง	5	3.57					-	0.01
อื่นๆ	6	3.56						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางเมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม จำแนกอาชีพ เป็นรายคู่ พบว่า ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลี มีระดับความพึงพอใจ ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 6 คู่ ได้แก่

1. ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา กับ ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ/พนักงานรัฐ
2. ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา กับ ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว
3. ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา กับ ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพรับจ้าง
4. ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา กับ ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพอื่นๆ
5. ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพพนักงานเอกชน กับ ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพรับจ้าง
6. ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพพนักงานเอกชน กับ ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพอื่นๆ

ซึ่งผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทยในภาพรวม มากกว่า ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ/พนักงานรัฐ อาชีพธุรกิจส่วนตัว อาชีพรับจ้าง และอาชีพอื่นๆ ตามลำดับ และผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพพนักงานเอกชน มีระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม มากกว่า ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีอาชีพรับจ้าง และอาชีพอื่นๆ ตามลำดับ

ตารางที่ 10 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล — สถานภาพสมรส

n = 384					
ระดับของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F	Sig.
ภาพรวม	โสด	4.02	0.658	1.191	0.315
	สมรส	3.82	0.646		
	หย่าร้าง/หม้าย	3.65	0.888		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางพบว่า สถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน มีต่อระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม ไม่แตกต่างกัน

ส่วนที่ 5 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้านี้ คือ

ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และสถานภาพสมรส แตกต่างกัน จะมีระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 11 แสดงผลสรุปการทดสอบสมมติฐาน ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ และสถานภาพสมรส กับระดับความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทยในภาพรวม

ตัวแปรอิสระ	ความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ในภาพรวม
ปัจจัยส่วนบุคคล 1. เพศ	✓
2. อายุ	✓
3. ระดับการศึกษา	✓
4. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	
5. อาชีพ	✓
6. สถานภาพสมรส	

✓ หมายถึง ผลการทดสอบที่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ ที่แตกต่างกัน มีผลต่อความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานหลักที่ตั้งไว้ ส่วนปัจจัยข้ออื่นๆไม่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ชุดเกาหลีที่เผยแพร่ทางโทรทัศน์ในประเทศไทย

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่องภาพยนตร์เกาหลี : กรณีศึกษา กระแสความคลั่งไคล้วัฒนธรรมเกาหลีในบริบทสังคมไทย ในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. รัฐบาลควรเข้ามามีบทบาทในการสนับสนุน และกระตุ้นการพัฒนาภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจัง

2. สถาบันการศึกษาที่มีการเรียนการสอนทางด้าน ภาพยนตร์ควรมีทิศทางในการพัฒนารูปแบบอันเป็นอัตลักษณ์ ของไทย ทั้งนี้เพื่อการเผยแพร่วัฒนธรรม และการนำเม็ดเงินเข้าสู่ ประเทศ

เอกสารอ้างอิง

- [1] อานันท์ กาญจนพันธ์.(2548). เอกสารประกอบการประชุมหัวข้อ “วัฒนธรรมข้ามชาติ วัฒนธรรมข้ามคน” วันวิชาการครั้งที่ 1 วิถีวิจัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [2] Boyd-Barrett, O. (1998). Media Imperialism reformulated. In Thussu D. (ed.). **Electric empires**. London : Edward Arnold.
- [3] อรรถจักร์ สัตยานุรักษ์.(2548). **Japanization**. กรุงเทพฯ : open books.
- [4] สุภัทรา สุขชู. (กุมภาพันธ์ 2006). Hallyu : คลื่นความมั่นคงของ เกาหลี. **Positioning**, 21, 60-61.
- [5] Storey, J. (1998). **An introduction of cultural theory and popular culture**. Athens : University of Georgia Press.
- [6] อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. (มีนาคม 2549). คลื่นวัฒนธรรมป๊อปเกาหลี โหมหน้าทุนวัฒนธรรมเอเชีย. **เอกสารประกอบการประชุม ประจำปีทางมานุษยวิทยา ครั้งที่ 5 : วัฒนธรรมบริโศค บริโศควัฒนธรรม**, 2-3.
- [7] สุทธากร สันติวัช.(2550).หนังสือไทยในทศวรรษ 2530-2540. สืบค้นเมื่อ 25 มิถุนายน 2555, จาก <http://www.yimclub.com/club/bancha/room112/Y00006.html>
- [8] วราภรณ์ เลิศพัฒนชัย.(2551).บทสัมภาษณ์ในนิตยสารผู้จัดการ ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 2 กรกฎาคม 2555 จาก <http://www.gotomanager.com/news/printnews.aspx?id=45405>